

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**XIIe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 267.884 van 30 september 2026  
in de zaak A. 244.691/XII-9869**

In zake : H.D.  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaat Francis Missault  
kantoor houdend te 8000 Brugge  
Koningin Elisabethlaan 34  
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister  
van Binnenlandse Zaken

---

*I. Voorwerp van het beroep*

1. Het beroep, ingesteld op 22 april 2025, strekt tot de  
nietigverklaring van “het besluit van de directeur-generaal, gemachtigd door de  
minister van Binnenlandse Zaken, van 31 januari 2025 waarbij de identificatiekaart  
van [verzoeker] voor het uitoefenen van bewakingsactiviteiten wordt ingetrokken”.

*II. Verloop van de rechtspleging*

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend  
en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Lennard Michaux heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en  
een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 september 2026.

Staatsraad Ann Coolsaet heeft verslag uitgebracht.

Attaché Michiel Woelstadt, die verschijnt voor de verwerende partij, is gehoord.

Eerste auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Feiten*

3.1. Op een niet nader te preciseren datum bekomt verzoeker een identificatiekaart als bewakingsagent voor de vergunde bewakingsonderneming G4S Secure Solutions overeenkomstig de wet van 2 oktober 2017 ‘tot regeling van de private en bijzondere veiligheid’ (hierna: de wet van 2 oktober 2017).

3.2. Op 7 november 2022 vraagt de directie Private Veiligheid van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken (hierna: de directie Private Veiligheid) een onderzoek naar de veiligheidsvoorwaarden in hoofde van verzoeker.

3.3. Op 15 mei 2024 wordt het verslag van het onderzoek naar de veiligheidsvoorwaarden opgesteld.

3.4. Op basis van dit verslag adviseert de Commissie onderzoeken naar de veiligheidsvoorwaarden op 27 mei 2024 dat verzoeker niet meer aan de

veiligheidsvoorwaarden voldoet en dat een procedure tot intrekking van zijn identificatiekaart moet worden aangevat.

3.5. Bij aangetekende brief van 27 augustus 2024, verstuurd op 3 september 2024, deelt de directie Private Veiligheid aan verzoeker het voornemen mee om de identificatiekaart in te trekken.

3.6. Op 18 september 2024 dient verzoeker een schriftelijk verweer in.

Op 9 januari 2025 wordt verzoeker mondeling gehoord.

3.7. Op 31 januari 2025 beslist de directeur-generaal van de directie Private Veiligheid om de identificatiekaart van verzoeker als bewakingsagent in te trekken. Deze beslissing steunt op de vaststelling dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarde van artikel 61, eerste lid, 6°, van de wet van 2 oktober 2017, met name dat hij niet beantwoordt aan het profiel van artikel 64 van diezelfde wet.

Dit is de bestreden beslissing.

#### *IV. Onderzoek van het enig middel*

##### *Uiteenzetting van het middel*

4. In het verzoekschrift voert verzoeker in een enig middel de schending aan van artikel 61, eerste lid, 6°, van de wet van 2 oktober 2017, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, alsook de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Verzoeker vat het middel als volgt samen:

“Verzoekende partij stelt in het eerste middel dat de bestreden beslissing niet in concreto en afdoende aantoont waarom hij niet voldoet aan de

veiligheidsvoorwaarden. De motieven in de bestreden beslissing desbetreffend zijn onduidelijk, niet afdoende en maken niet aannemelijk waarom verzoekende partij niet over (i) de nodige integriteit zou beschikken, (ii) geen incasseringsvermogen zou hebben ten aanzien van agressief gedrag van derden en het vermogen om zich daarbij te beheersen en (iii) geen verdachte relaties zou hebben met het criminele milieu. Minstens is de bestreden beslissing kennelijk onredelijk.”

Verzoeker betwist in het verzoekschrift uitgebreid de motieven op grond waarvan de bestreden beslissing oordeelt dat verzoeker niet beantwoordt aan het vereiste profiel, zoals bepaald in artikel 64 van de wet van 2 oktober 2017. Hij besluit daaruit dat de bestreden beslissing tekortschiet zowel naar inhoud als naar motivering en dat de motieven van de bestreden beslissing zijn gebaseerd op veralgemeningen, veronderstellingen en eenzijdige interpretaties van verklaringen, zonder dat een concrete, individuele en evenwichtige afweging van de relevante feiten heeft plaatsgevonden. Voorts is de bestreden beslissing volgens verzoeker kennelijk onredelijk in het licht van de aard van de feiten, het onberispelijk professioneel verleden van verzoeker en het ontbreken van enig tuchtrechtelijk of strafrechtelijk incident. De strijdigheid met het evenredigheidsbeginsel steunt verzoeker op het argument dat werd nagelaten te onderzoeken of er minder ingrijpende maatregelen mogelijk waren.

5. In de memorie van wederantwoord volhardt verzoeker in de samenvatting en de uiteenzetting van het middel, zoals geformuleerd in het verzoekschrift. Voorts repliceert verzoeker op het standpunt van de verwerende partij. Wat het incasseringsvermogen betreft, betwist verzoeker dat hij bij de politiecontrole zou zijn weggevlucht. Voorts voert verzoeker aan dat hij nooit heeft betwist dat de privésfeer mag worden meegenomen bij de beoordeling of iemand aan het door artikel 64 van de wet van 2 oktober 2017 vereiste profiel beantwoordt. Dit belet volgens verzoeker evenwel niet dat hij ernstige vragen heeft bij de motieven van de bestreden beslissing. De verwerende partij gaat volgens verzoeker ten onrechte voorbij aan zijn vlekkeloos professioneel parcours, terwijl dit bevestigt dat verzoeker wel over het vereiste incasseringsvermogen beschikt. Wat het vermeende gebrek aan integriteit betreft, merkt verzoeker op dat de door de verwerende partij aangehaalde verklaringen in hun context moeten worden geplaatst en dat moet worden beoordeeld of het verschil in bewoordingen in die

verklaringen daadwerkelijk afbreuk doet aan de integriteit van verzoeker. Het loutere gegeven dat bij verschillende verhoren uiteenlopende antwoorden zijn gegeven over het cannabisgebruik, kan niet worden aangemerkt als een aantasting van de integriteit van verzoeker. Dergelijke verschillen zijn volgens verzoeker verklaarbaar en inherent aan het menselijk geheugen “zeker wanneer het gaat om onderwerpen die niet van wezenlijk belang zijn en die doorgaans niet met precisie worden bijgehouden”. Het zou kennelijk onredelijk zijn om op basis van die verklaringen te besluiten dat verzoeker nog steeds cannabis zou gebruiken of bezitten. Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist volgens verzoeker bovendien dat de integriteit aan de hand van een totaalbeeld wordt beoordeeld. Wat de afwezigheid van relaties met de crimineel milieu betreft, benadrukt verzoeker dat het gegeven dat iemand ooit cannabis heeft gekocht, niet volstaat om te besluiten dat er banden zijn met het crimineel milieu. Er zijn volgens verzoeker geen aanwijzingen dat hij bewust contacten onderhoudt met het crimineel milieu en er gebeurde geen analyse van de aard, frequentie of impact van dat contact.

6. In de laatste memorie beperkt verzoeker zich tot de verwijzing naar het verzoekschrift en de memorie van wederantwoord.

### *Beoordeling*

#### *Vooraf*

7. Verzoeker voert in hetzelfde middel formeel de schending aan van de formele- en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel eensdeels en het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel anderdeels. Het past om eerst de schending van de formele- en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel te onderzoeken. De Raad van State gaat bij de beoordeling van de evenredigheid van de bestreden beslissing immers uit van de feiten zoals ze blijken uit de bestreden beslissing en waarvan verzoeker de onwettigheid niet heeft aangetoond. De vraag of het evenredigheidsbeginsel is geschonden, is bijgevolg pas aan de orde wanneer vaststaat dat de bestreden beslissing op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen en op deugdelijke motieven steunt.

*Inzake de schending van artikel 61, eerste lid, 6°, van de wet van 2 oktober 2017, van de formele- en materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel*

8. Verzoeker voert in wezen aan dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht en de formele motiveringsplicht - en daardoor ook de zorgvuldigheidsplicht - miskent, daar uit de bestreden beslissing niet *in concreto* noch afdoende blijkt waarom hij niet voldoet aan de veiligheidsvoorwaarden, meer in het bijzonder waarom hij niet beantwoordt aan het profiel, zoals bedoeld in artikel 64 van de wet van 2 oktober 2017.

9. Artikel 61, eerste lid, 6°, van de wet van 2 oktober 2017 luidt:

“De personen, bedoeld in artikel 60, moeten voldoen aan de volgende voorwaarden:  
[...]  
6° beantwoorden aan het profiel, zoals bedoeld in artikel 64;”.

Artikel 64 van de wet van 2 oktober 2017 luidt:

“Het profiel van de personen, bedoeld in artikel 60, is gekenmerkt door:  
1° respect voor de grondrechten en de rechten van de medeburgers;  
2° integriteit, loyaliteit en discretie;  
3° een incasseringsvermogen ten aanzien van agressief gedrag van derden en het vermogen om zich daarbij te beheersen;  
4° afwezigheid van verdachte relaties met het crimineel milieu;  
5° respect voor de democratische waarden;  
6° de afwezigheid van risico voor de inwendige of uitwendige veiligheid van de Staat of voor de openbare orde.”

10. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad van State niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het die correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan

binnen de perken van de redelijkheid tot zijn besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden.

Aan een overheidsonderzoek kleeft het vermoeden van wettigheid. Om de onwettigheid van de motieven van de beslissing van het bestuur aan te tonen, mag een verzoeker niet volstaan met het louter ontkennen of in vraag stellen van de feitelijke elementen waarop de beoordeling door het bestuur berust. Het is zaak van verzoeker om aanwijzingen te verschaffen die het vermoeden wettigen of aantonen dat de door het bestuur in aanmerking genomen gegevens niet juist zijn.

11. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Bij het onderzoek naar het afdoende karakter van de formele motivering moet voorts worden rekening gehouden met het geheel van de formele motivering en niet met een of meerdere onderdelen van de motivering op zich. De motivering in haar geheel moet immers afdoende zijn.

12. Krachtens het zorgvuldigheidsbeginsel moet elk bestuur zich gedragen zoals een voorzichtig en redelijk handelend bestuur, geplaatst in dezelfde

omstandigheden. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt onder meer in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Het bestuur is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat het met kennis van zaken kan beslissen.

Het komt aan verzoeker toe om met concrete gegevens aannemelijk te maken dat de handelwijze van het bestuur niet doet blijken van het vereiste zorgvuldig handelen. Het formuleren door verzoeker van eigen aannames, veronderstellingen en kritieken zonder enig begin van bewijs, volstaat niet om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen.

13. De formele motivering van de bestreden beslissing schetst vooreerst de rechtsgronden waarop zij steunt, het regelgevende kader, de delegatie van de beslissingsbevoegdheid door de bevoegde minister ter zake en de algemene rechtsregels en beginselen die bij de uitoefening van die bevoegdheid volgens de bestreden beslissing in acht moeten worden genomen. Voorts is de bestreden beslissing als volgt formeel gemotiveerd:

“Overeenkomstig de wet private veiligheid dient een persoon die tewerkgesteld is in deze sector te beschikken over de nodige integriteit (art. 64, 2° wet private veiligheid). Met integriteit wordt bedoeld dat men adequaat en zorgvuldig handelt, met inachtneming van zijn verantwoordelijkheid en de geldende regels.

Overeenkomstig de wet private veiligheid dient de persoon die tewerkgesteld is in deze sector te beschikken over een incasseringsvermogen ten aanzien van agressief gedrag van derden en het vermogen om zich daarbij te beheersen (art. 64, 3° wet private veiligheid).

Overeenkomstig de wet private veiligheid dient de persoon te beschikken over de afwezigheid van verdachte relaties met het crimineel milieu (art. 64, 4° Wet private veiligheid).

Zoals hieronder zal worden aangetoond stroken de u tenlastegelegde feiten niet met deze drie kenmerken van het bij wet bepaalde profiel van een bewakingsagent. Uw gedrag komt duidelijk niet overeen met het gewenste gedrag dat verwacht kan worden van een bewakingsagent.

Ik baseer onderhavige beslissing op volgende elementen:

Op 22/10/2022 merkt de politie twee auto's op waarvan de lichten in werking zijn. Wanneer de bestuurder van het voertuig met kentekenplaat [...] de politie opmerkt,

tracht deze de vlucht te nemen. Het voertuig wordt geïntercepteerd en er wordt overgegaan tot controle.

Tijdens de controle wordt de politie een indringende cannabisgeur gewaar. De politie vindt een diepvrieszakje met 5 gram cannabis, een rode cruncher met 0,8 gram cannabis en een groene cruncher met 0,5 gram cannabis, twee lege crunchers en andere gebruikersattributen.

Verder vindt de politie in de deur aan de bestuurderskant een telescopische wapenstok die gemaakt is uit hard plastic.

a) Voor wat betreft de feiten van bezit verboden wapen:

Wat betreft het vaststaand karakter van de weerhouden feiten:

Zoals hierboven reeds geschetst, vindt de politie tijdens de interventie een telescopische wapenstok in de deur aan de bestuurderszijde.

U verklaart spontaan aan de politie dat deze wapenstok van u is:

‘Jullie stelden mij in kennis dat dit een verboden wapen betreft. Ik wist dit totaal niet. Ik heb dit vorig jaar gekocht op het internet’.

In het verhoor op onze kantoren dat afgenomen werd in het kader van deze procedure, geeft u de feiten van het bezit van een verboden wapen eveneens toe.

‘Ik heb die wapenstok via Shein gekocht.[’]

Ook in uw schriftelijk verweer bevestigt u opnieuw de aankoop van de wapenstok.

Gelet op de vaststellingen van verbalisanten alsook het gegeven dat u de feiten op verschillende tijdstippen toegeeft en u tevens akkoord bent gegaan met het betalen van een minnelijke schikking, staan de tenlastegelegde feiten dan ook voldoende vast.

Wat betreft de ernst van de weerhouden feiten.

Door het bezitten van een verboden wapen heeft u de wapenwet overtreden.

Deze uitschuifbare wapenstok betreft een verboden wapen op zich o.b.v. art. 3 §1, 7° wapenwet. ‘Als verboden wapens worden beschouwd: knotsen en wapenstokken’.

Art. 8 wapenwet bepaalt verder: ‘Niemand mag verboden wapens vervaardigen, herstellen, te koop stellen, verkopen, overdragen of vervoeren opslaan, voorhanden hebben of dragen’.

Door het louter in het bezit zijn van dit wapen heeft u deze wetgeving, die van openbare orde is, bijgevolg reeds overtreden. Dit verboden wapen werd in de deur aan de bestuurderskant aangetroffen en u kon hier bijgevolg onmiddellijk over beschikken aangezien dit binnen handbereik lag.

Zowel in het verweer dat u schriftelijk overmaakte, als in het verhoor ten aanzien van mijn administratie verklaarde u dat u niet wist dat dit een illegaal wapen betrof. Ik dien op te merken dat iedereen verondersteld wordt de wet te kennen en is het ook algemeen geweten dat een wapenstok of een ‘matrak’ zoals dit ook genoemd worden, illegaal is in België.

Daarnaast had u op dat ogenblik reeds de nodige opleidingen als bewakingsagent gevolgd en dienen er dan ook de nodige vraagtekens gezet te worden bij uw zogenaamde ‘onwetendheid’.

U zou de wapenstok aangekocht hebben om uw veiligheidsgevoel aan te scherpen aangezien er zich verschillende inbraken in uw regio hadden voorgedaan. Dit zou volgens u niet aantonen dat u niet over een incasseringsvermogen ten aanzien van agressief gedrag zou beschikken.

Echter, bewakingsactiviteiten zijn puur preventief en bewakingsagenten moeten te allen tijde eventuele conflicten trachten op te lossen louter door middel van het woord op een geweldloze manier. Bewakingsagenten kunnen immers op regelmatige basis worden geconfronteerd met lastige, soms dronken, klanten die provoceren en/of (verbaal of fysiek) agressief kunnen zijn. Er wordt deze agenten tijdens hun opleiding technieken aangeleerd om hier op een gepaste manier mee te kunnen omgaan. Deze activiteiten worden in principe steeds ongewapend

uitgevoerd aangezien het bezit en vertoon van wapens hier een zeer escalerend effect kunnen hebben, met alle gevolgen vandien. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan een bewakingsagent de toestemming krijgen om bewakingsactiviteiten gewapend uit te voeren (vb. gewapende activiteiten van waardentransport), waar in uw geval helemaal geen sprake van was.

Hoewel deze feiten zich niet in uitoefening van uw functie hebben voorgedaan maar binnen de privésfeer, tonen zij evenwel een totaal verkeerde ingesteldheid aan. Een illegaal wapen dragen, ook al is dit niet tijdens de uitoefening van uw taken als bewakingsagent, houdt wel degelijk in dat u over weinig incasseringsvermogen beschikt ten aanzien van agressief gedrag. Een persoon die zich genoodzaakt voelt om een wapen, een illegaal wapen dan nog, aan te kopen en bij zich te hebben 'in geval van nood', heeft niet de juiste 'kalmerende' ingesteldheid om binnen de private veiligheidssector en in het bijzonder als bewakingsagent, aan de slag te blijven, ook al heeft u dit enkel ter uwer bescherming aangekocht zoals u ter uwer verdediging aanhaalt.

Uw stelling in uw verhoor ten aanzien van mijn administratie dat u niet van plan was de stok te gebruiken, dien ik dan ook als ongeloofwaardig te beschouwen gelet op het motief van aankoop. Hieruit blijkt immers dat u wel degelijk zinnens was dit te gebruiken, minstens te tonen als afschrikkingsmiddel, indien u zich in een situatie zou bevinden waarin u dit nodig achtte.

In uw verhoor ten aanzien van mijn administratie verklaarde u ook dat de wapenstok van een slechte kwaliteit was en gemaakt uit een zwak plastic.

Echter, in het proces-verbaal dat de politiediensten hebben opgemaakt staat er uitdrukkelijk geschreven dat de wapenstok uitgeschoven een lengte had van 57 cm en vervaardigd was uit hard plastic.

Ongeacht het materiaal waaruit de wapenstok is opgebouwd, werd het hoe dan ook door verbalisanten gekwalificeerd als een verboden wapen.

U verklaarde dat u deze wapenstok bij u droeg om deze aan uw vriend te tonen. Wat ook de reden van transport moge geweest zijn, het is en blijft verboden een wapenstok te bezitten, te dragen, of in zijn onmiddellijke omgeving te bewaren.

Vervolgens stelt u dat u meteen afstand heeft gedaan van het wapen én een minnelijke schikking van 250 euro betaalde, wat uw schuldinzicht zou moeten aantonen. U had echter uiteraard weinig keuze ter zake teneinde verdere juridische stappen ten aanzien van uw persoon te vermijden.

Het bezit van een verboden wapen, met het oogmerk dit eventueel te gebruiken, doet twifelen aan de integriteit die verwacht wordt van een bewakingsagent alsook aan zijn capaciteiten om te kunnen omgaan met agressief of provocerend gedrag.

b) Voor wat betreft bezit en gebruik van verdovende middelen:

Wat betreft het vaststaand karakter:

Zoals hierboven reeds uiteengezet vond de politie tijdens de controle ook cannabis.

U verklaarde aan verbalisanten hierover het volgende:

'Ik gaf spontaan toe dat er cannabis in de rugzak in de koffer van mijn wagen zat. Ik neem er kennis van dat dit 6,3 gram cannabis betrof. Dat is voor eigen gebruik. Ik heb dit de dag ervoor aangekocht aan de achterkant op die parkings aan het station te Torhout van ene 'Mo'.[']

In het verhoor op onze kantoren dat afgenomen werd in het kader van deze procedure geeft u de feiten van bezit van verdovende middelen ook toe.

Wanneer er u gevraagd werd naar de u tenlastegelegde feiten van verklaarde u het volgende:

'Ik heb meteen gezegd dat ik een kleine hoeveelheid cannabis had in de koffer. Ik heb dit ook meteen afgegeven'.

Ook in uw schriftelijk verweer geeft u het bezit van deze softdrugs toe maar stelt u dat een kortstondige aankoop van een beperkte hoeveelheid verdovende middelen betrof.

Gelet op het feit dat de verbalisanten cannabis hebben aangetroffen en u op verschillende tijdstippen deze feiten toegeeft, staan ze voldoende vast.

Wat betreft de ernst:

Uit uw dossier blijkt dat u naast de wapenwetgeving, ook de drugswetgeving niet respecteert door cannabis in uw bezit te hebben. Door het bezit van cannabis heeft u de drugwetgeving [...], die tevens van openbare orde is, overtreden.

Ik wil er ook op wijzen dat het algemeen geweten is dat consumptie van dit soort producten invloed kan hebben op het denkvermogen, alsook op het gedrag. Van iedereen die als bewakingsagent (verder) wil werken, wordt echter verwacht dat hij of zij op elk ogenblik volledig in het bezit is van zijn of haar cognitieve en fysieke capaciteiten. Bewaking is immers een bijzonder delicate activiteit.

Daarnaast kan er vastgesteld worden dat u op relatief regelmatige basis cannabis gebruikte. In het verhoor ten aanzien van de politie dat vervat stond in bovenstaand pv verklaarde u het volgende m.b.t. uw cannabisgebruik.

‘Het is nu ongeveer een jaar dat ik cannabis rook. Ik gebruik niet dagelijks. Ik ben er niet verslaafd aan. Ik beseft dat ik dit moet afbouwen’.

Dit wil zeggen dat u sedert minstens eind 2021 een gebruiker was van cannabis.

Verder in ditzelfde verhoor verklaarde u: ‘Ze willen (uw ouders) dat ik hier volledig mee stop. Ik wil dit zelf ook. Ik zoek hier geen hulp voor. Ik heb momenteel geen cannabis meer in mijn bezit dus ik zal hier dan ook mee stoppen.’

Tijdens uw verhoor ten aanzien van de administratie verklaarde u dan weer dat u nog nooit gebruikt had en de in beslaggenomen cannabis zinnens was te gebruiken op een aankomend feestje: ‘Dit was omdat ik de week erop was er een feestje en ik wou dit een keertje proberen. Uiteraard hebben ze dit daar dan ook bij gevonden. Het is niet dat ik een grote gebruiker ben. Dit was de eerste keer dat ik dit toen ging gebruiken’ alsook ‘Voor die keer dat de politie me heeft tegengehouden had ik al eens éénmalig geprobeerd met een vriend. Toen had ik zelf nog niet aangekocht.’.

Wanneer u tijdens uw verhoor door mijn medewerker geconfronteerd wordt met uw eerdere verklaringen ten aanzien van de politie waarin u stelde ‘dat u gedurende een jaar cannabis gebruikte’, reageerde u als volgt: ‘hmm, was dit daarvoor al? Het was zeker niet dagelijks. Dat moet dan al over drie jaar terug zijn’ en ‘Dit zal dan heel sporadisch gebeurd zijn.’

Wanneer u nadien gevraagd werd of u de laatste twee a drie jaar geen cannabis meer gebruikt zou hebben verklaarde u het volgende:

‘Ik heb nog eenmalig ook met vrienden op een feestje gerookt. Maar ik weet niet meer over welke tijd dit ging. Dit was ook eenmalig. In de tussentijd ook niet. Op dat feestje wel en dan ook weer helemaal niet.’

Het lijkt er op dat u bij elke vraag weer een andere verklaring lijkt te geven en weinig consequent bent in de verklaringen die u heeft afgelegd.

Ik kan er dan ook vanuit gaan dat u gedurende een lange periode cannabis gebruikt heeft en heb tevens een gegronde twijfel of u wel degelijk gestopt bent met het gebruik van cannabis. Ik merk trouwens op dat er niet minder dan vier crunchers werden gevonden waarvan 2 gevuld en 2 leeg, alsook ander gebruikersmateriaal. Dit spreekt opnieuw tegen dat het maar om een éénmalig gebruik zou gegaan zijn.

Evenwel voegde u bij uw verweermiddelen een negatieve test om aan te tonen dat u gestopt bent met het gebruik van cannabis. Hoewel een negatieve test een positief gegeven is, dien ik toch op te merken dat het voegen van één negatieve test slechts een momentopname is. Het bewijs dat u gedurende een lange periode ‘clean’ bent van het gebruik van drugs ontbreekt in uw verweer, temeer u zelf aangaf hier geen hulp voor te willen hebben zoeken.

Er is een grote onverenigbaarheid tussen het bezit en gebruik van drugs en het uitvoeren van bewakingsactiviteiten in het algemeen.

Ten slotte stelt u dat u zich nooit met criminelen heeft ingelaten en ontkent u dat u connecties zou gehad hebben met het criminele milieu.

In uw politieverhoor verklaarde u over de aankoop van verboden middelen het volgende:

‘Ik heb dit (cannabis) de dag ervoor aangekocht aan de achterkant op die parkings aan het station te Torhout van ene 'Mo'. Ik weet niet of dit zijn naam is of een afkorting voor zijn naam. Ik ken die persoon niet, dit was via Snapchat.

Het was de eerste maal dat ik dit aankocht aan hem. Dit was via via dat ik bij hem terecht kwam’.

U geeft hier dus impliciet toe dat u weldegelijk relaties onderhield met het drugsmilieu en zelf een dealer heeft gecontacteerd om aan uw drugs te gebruiken. Dat dit maar éénmalig zou geweest zijn, is niet geloofwaardig gelet op uw eerdere verklaringen dat u gedurende een jaar heeft gebruikt.

Het gebruik van drugs gedurende een langere periode, doet opnieuw twijfelen aan de integriteit die verwacht wordt van een bewakingsagent alsook aan de afwezigheid van verdachte relaties met het criminele milieu, in casu het drugsmilieu.

Bovenstaande feiten zijn te recent, ernstig en vaststaand om er geen rekening mee te houden.

Conform de uiteengezette redenen stel ik vast dat u niet voldoet aan de voorwaarde van art. 61, 6° van de voornoemde wet van 2 oktober 2017, aangezien u niet meer voldoet aan het profiel van artikel 64 van dezelfde wet.”

14. Uit deze formele motivering blijkt dat de bestreden beslissing aangeeft op welke concrete feitelijke gegevens de beoordeling berust dat verzoeker niet beantwoordt aan het profiel vereist door artikel 64 van de wet van 2 oktober 2017 en waaruit die feitelijke gegevens worden afgeleid. Op de diverse aangevoerde verweerelementen vindt verzoeker eveneens een antwoord in de bestreden beslissing.

Gelet op deze omstandige formele motivering overtuigt verzoeker niet dat de bestreden beslissing niet afdoende formeel is gemotiveerd, noch dat ze niet steunt op in rechte en in feite aanvaardbare motieven, noch dat ze het resultaat zou zijn van een onzorgvuldige besluitvorming.

15. Wat het niet beschikken over een incasseringsvermogen betreft, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing berust op “abstracte opleidingsprincipes”, zonder dat een concrete afweging wordt gemaakt van de relevante feiten. Dit argument faalt.

Uit de hiervoor weergegeven formele motivering blijkt dat het oordeel dat verzoeker niet over het door artikel 64, 3°, van de wet van 2 oktober

2017 vereiste incasseringsvermogen beschikt, wel degelijk *in concreto* wordt gemotiveerd aan de hand van de vastgestelde – en op zich niet betwiste – feiten van het verboden wapenbezit, de vaststelling dat verzoeker de wapenstok op het ogenblik van de controle bij zich had, alsook de motieven waarom verzoeker die naar eigen zeggen had aangeschaft. Uit de bestreden beslissing blijkt ook waarom het gegeven dat de vaststelling in de privésfeer gebeurde, alsook het coöperatief gedrag van verzoeker ten aanzien van de verbalisanten, niet beletten dat uit de vastgestelde gegevens wordt besloten dat verzoeker niet beschikt over het door artikel 64, 3°, van de wet van 2 oktober 2017 vereiste incasseringsvermogen. Dezelfde vaststelling geldt voor het argument dat verzoeker een staat van dienst kan voorleggen zonder incidenten die wijzen op een gebrek aan incasseringsvermogen. Daargelaten dat verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing pas vier jaar actief was als bewakingsagent, zet verzoeker niet uiteen waarom dit incidentloos professioneel verleden de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen betreffende het incasseringsvermogen van verzoeker zouden tegenspreken.

Verzoeker betreft de formele motivering van de bestreden beslissing overigens niet bij zijn uiteenzetting, maar beperkt zich tot het formuleren van een aantal stellingnames en het herhalen van argumenten uit zijn schriftelijk en mondeling verweer geformuleerd voor het bestuur. Met dergelijke loutere stellingnames toont verzoeker evenwel – in het licht van de omstandig formeel gemotiveerde bestreden beslissing – niet aan waarom de door het bestuur in aanmerking genomen gegevens en de gemaakte afwegingen niet juist of pertinent zijn, noch waarom niet alle relevante elementen zorgvuldig zouden zijn onderzocht en overwogen. Het louter formuleren door verzoeker van eigen aannames, veronderstellingen en kritieken, volstaat immers niet om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen (zie *supra*, nr. 12).

De betwisting die verzoeker voert over de vraag of hij al dan niet is weggevlucht van de politie, is te dezen niet relevant, daar uit de bestreden

beslissing niet blijkt dat dit een motief was om te besluiten dat verzoeker niet beantwoordt aan het profiel, vereist door artikel 64 van de wet van 2 oktober 2017.

16. Wat het gebrek aan integriteit betreft, bekritiseert verzoeker de overwegingen in de bestreden beslissing dat er sprake is van een tegenstrijdigheid tussen verzoekers verklaringen afgelegd ten aanzien van de politie en zijn verklaringen tijdens het mondeling horen door de verwerende partij. Volgens verzoeker moeten die verklaringen in hun context worden gelezen, zodat de bestreden beslissing op dat vlak onvoldoende is gemotiveerd en getuigt van een onzorgvuldige besluitvorming.

De in de bestreden beslissing weergegeven verklaringen van verzoeker over de veelvuldigheid van zijn cannabisgebruik zijn in overeenstemming met de stukken in het administratief dossier. Verzoeker beticht de verklaringen die zich in het administratief dossier bevinden niet van valsheid. De Raad van State stelt vast dat de bestreden beslissing uit die verklaringen terecht kan afleiden dat verzoeker “op relatief regelmatige basis” en “gedurende een lange periode” cannabis gebruikte. Verzoekers argumenten dat er niet een dermate grote tegenstrijdigheid is tussen die verschillende verklaringen en dat die in hun context moeten worden gezien, doen daaraan geen afbreuk. Uit de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat niet het bestaan van een tegenstrijdigheid tussen verzoekers verklaringen doet besluiten tot de afwezigheid van de vereiste integriteit, maar wel het gebruik van cannabis op zich “op relatief regelmatige basis” en “gedurende een lange periode”. De bestreden beslissing wijst erop dat dit gebruik een inbreuk is op de drugwetgeving en dat de consumptie van cannabis een invloed kan hebben op het denkvermogen, alsook op het gedrag van de gebruiker, terwijl van een bewakingsagent wordt verwacht dat hij op elk ogenblik volledig in het bezit is van zijn cognitieve en fysieke capaciteiten, gelet op de delicate aard van de activiteit. De bestreden beslissing besluit dan ook dat er een grote onverenigbaarheid is tussen het bezit en het gebruik van drugs en het uitvoeren van bewakingsactiviteiten.

Verzoeker betreft deze dragende motieven om te besluiten dat hij niet beantwoordt aan de vereiste van integriteit in het geheel niet in zijn kritiek. Deze kritiek kan derhalve niet tot de nietigverklaring leiden.

17. In de mate dat verzoeker aanvoert dat niet van hem kan worden verwacht dat hij negatieve drugtesten voorlegt van de afgelopen drie jaar, stelt de Raad van State vast dat de verwerende partij dit ook niet van verzoeker verlangt, noch dat het gebrek daaraan een decisief motief was om te besluiten tot de afwezigheid van de vereiste integriteit in hoofde van verzoeker. Dit argument kan derhalve evenmin tot de nietigverklaring leiden.

18. Voorts wordt vastgesteld dat het ontbreken van een tuchtrechtelijke of strafrechtelijke inbreuk in het kader van de uitoefening van zijn functie evenmin afbreuk doet aan de door de verwerende partij gedane vaststellingen en de door haar daaraan verbonden conclusies betreffende verzoekers integriteit.

19. Wat de afwezigheid van verdachte relaties met het crimineel milieu betreft, voert verzoeker aan dat hij slechts een éénmalig contact had met een onbekende persoon om cannabis aan te schaffen, dat dit geen structureel contact was, noch dat er sprake is van enige betrokkenheid bij een criminele organisatie. Voorts voert verzoeker aan dat er geen aanwijzingen zijn dat hij bewust contact zou onderhouden met personen uit het crimineel milieu. Volgens verzoeker is de bestreden beslissing op dit punt vaag en veralgemenend.

20. Uit de hiervoor weergegeven formele motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het argument van verzoeker, dat hij slechts eenmalig contact had met een dealer, verwerpt als niet geloofwaardig, gelet op de verklaring van verzoeker dat hij gedurende een jaar cannabis heeft gebruikt. Verzoeker brengt hiertegen niets in, noch zet hij uiteen waarom de verwerende partij uit die vaststelling niet zou mogen afleiden dat er in hoofde van verzoeker geen sprake is van de afwezigheid van verdachte relaties met het crimineel milieu.

Verzoekers argument faalt derhalve.

21. In de mate dat het enig middel de schending van artikel 61, eerste lid, 6°, van de wet van 2 oktober 2017, van de formelemotiveringsplicht, de materiëlemotiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, is het ongegrond.

*Inzake de schending van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel*

22. Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het evenredigheidsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat het bestuur bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat het de hem toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het evenredigheidsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een ander zorgvuldig handelend bestuur in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen. De Raad van State is in de uitoefening van zijn wettigheidscontrole enkel bevoegd om, desgevraagd, na te gaan of het bestuur op grond van de juiste en correct beoordeelde feitelijke gegevens, in redelijkheid tot de bestreden beslissing is kunnen komen. Het komt de Raad van State evenwel niet toe zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van het bevoegde bestuur.

De Raad van State gaat bij de beoordeling van de redelijkheid of de evenredigheid van de bestreden beslissing uit van de feiten zoals ze blijken uit de bestreden beslissing en waarvan verzoeker de onwettigheid niet heeft aangetoond, getoetst aan de door verzoeker in het middel aangevoerde argumenten die volgens verzoeker doen blijken dat de bestreden beslissing het redelijkheids- of evenredigheidsbeginsel miskent.

23. Verzoeker voert allereerst aan dat de intrekking van zijn identificatiekaart een disproportionele maatregel is in verhouding tot de aard en de omstandigheden van het feit van het bezit van een wapenstok, daar er geen link was met de beroepsuitoefening noch enige impact daarop.

Hiervoor is vastgesteld dat verzoeker niet de onwettigheid heeft aangetoond van de motieven van de bestreden beslissing in de mate dat op basis van het bezit van een verboden wapen wordt besloten dat verzoeker niet beschikt over het door artikel 64, 3°, van de wet van 2 oktober 2017 vereiste incasseringsvermogen (zie *supra*, nr. 15). In de bestreden beslissing wordt voorts het verband gelegd tussen dit feit uit het privéleven van verzoeker en de impact op de beroepsuitoefening in de bewakingssector. Verzoeker spreekt dit standpunt zonder meer tegen, maar overtuigt niet dat – in het licht van die motieven – het niet denkbaar is dat een ander zorgvuldig handelend bestuur in dezelfde omstandigheden tot dezelfde besluitvorming zou komen.

24. Voorts acht verzoeker het kennelijk onredelijk dat de verwerende partij op basis van de tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen over het cannabisgebruik tot het besluit komt dat verzoeker nog steeds cannabis zou gebruiken of bezitten.

Uit de formele motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij “een gegronde twijfel” heeft of verzoeker wel degelijk is gestopt met het gebruik van cannabis. Nog daargelaten dat het uiten van een dergelijke twijfel niet zonder meer kan worden gelijkgesteld met het standpunt dat verzoeker nog steeds cannabis gebruikt, doet deze overweging in de bestreden beslissing geen afbreuk aan het motief dat verzoeker wel degelijk gedurende een lange periode cannabis heeft gebruikt. Dit laatste motief – waarvan verzoeker de onwettigheid niet heeft aangetoond – volstaat om het oordeel te schragen dat verzoeker niet beantwoordt aan de vereiste integriteit. De kritiek van verzoeker kan derhalve niet tot de nietigverklaring leiden.

25. Verzoeker acht het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel eveneens geschonden, daar de bestreden beslissing oordeelt dat er een grote onverenigbaarheid bestaat tussen enig druggebruik en de uitoefening van bewakingsactiviteiten en dit als een absoluut uitsluitingscriterium hanteert zonder individuele beoordeling.

Ook dit argument faalt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het druggebruik van verzoeker *in concreto* heeft beoordeeld en op basis daarvan heeft besloten tot een langdurig gebruik. Voorts licht de bestreden beslissing toe waarom dit onverenigbaar is met de integriteit die van bewakingsagenten wordt vereist. In die omstandigheden overtuigt verzoeker niet dat het niet denkbaar is dat een ander zorgvuldig handelend bestuur in dezelfde omstandigheden tot dezelfde besluitvorming zou komen.

26. In de mate dat verzoeker aanvoert dat het onredelijk is om uit de eenmalige aankoop van drugs het bestaan van banden met het crimineel milieu af te leiden, faalt het middel evenzeer. Uit de hiervoor weergegeven formele motivering van de bestreden beslissing blijkt immers dat het uitgangspunt van verzoeker faalt, daar de verwerende partij het argument van verzoeker – dat hij slechts eenmalig contact had met een dealer – niet bijvalt.

27. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel schendt, omdat werd nagelaten te onderzoeken of er minder ingrijpende maatregelen mogelijk waren, beperkt verzoeker zich tot dit loutere standpunt, zonder te verduidelijken welke maatregelen dat zouden kunnen zijn of waarom die zich zouden opdringen in het licht van het evenredigheidsbeginsel. Een maatregel is voorts niet onevenredig om de enkele reden dat hij streng is of omdat ook andere maatregelen mogelijk zijn. Het is immers eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn die nochtans elk de toets aan het evenredigheidsbeginsel doorstaan.

28. In de mate dat het enig middel de schending van het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel aanvoert, is het ongegrond.

### *Conclusie*

29. Uit wat voorafgaat, volgt dat verzoeker geen schending aantoont van artikel 61, eerste lid, 6°, van de wet van 2 oktober 2017, de formelemotiveringsplicht, de materiëlemotiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, noch het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

### **BESLISSING**

**1. De Raad van State verwerpt het beroep.**

**2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een bijdrage van 26 euro.**

Dit arrest is uitgesproken op dertig september tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

|                 |                  |
|-----------------|------------------|
| Chantal Bamps,  | kamervoorzitter, |
| Peter Sourbron, | staatsraad,      |
| Ann Coolsaet,   | staatsraad,      |
| bijgestaan door |                  |
| Ilse Anné,      | griffier.        |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Ilse Anné**

**Chantal Bamps**